Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 6. *Den 15. Decbr. 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Vor forbigangne og tilkommende Tilværelse.

(Fra „Millennial Star“.)

Der findes kun faa Mennesker, som have rigtige Begreber angaaende nogen anden Tilværelse end den nuværende. De befinde sig her, men de have kun en dunkel Forestilling om, hvorfra de kom, og hvorhen de skulle gaae efter Døden. I Sandhed, den større Deel af Christenhedens Millioner troer ikke den bibelske Lære med Hensyn til Menneskets Forudtilværelse, de betragte derimod den naturlige Fødsel som dets første Oprindelse, ikke alene i Henseende til Legemet, men ogsaa med Hensyn til Aanden. De ere beredvillige til at indrømme, at Elementerne, hvoraf Legemet er sammensat, havde en Forudtilværelse, men forkaste Ideen om en Forudtilværelse for Aandens Vedkommende baade i en organiseret og uorganiseret Tilstand. De antage, at ethvert Menneskes Aand er skabt af Intet paa eller henved den Tid, da Barnets Legeme organiseredes eller blev født til Verden. Det antages endvidere, at vi derpaa vaagnede fra Ikketilværelse til en Tilværelse, fra et Intet til Virkelighed, at Tanker og Følelser derpaa opvaagnede og antoge en bestemt Form, og at vi saaledes begyndte vor Løbebane som Fornuftvæsener. Denne uskriftmæssige, høist urimelige og ufornuftige Lære er udsprunget fra en fordærvet Theologi og uværdig til nøiere at tages i Betragtning af Nogen, som gjør Fordring paa sund Fornuft.

Det er besynderligt, at tænkende Mænd kunne overtale sig til at troe, at Menneskenes Aander, dannede af Intet, i et Gjennemsnitsantal af omtrent tyve i Minutet bringes ind i Tilværelsen. Hvor meget mere fornuftigt er det ikke at troe, at den Materie, hvoraf Aanden bestaaer, har havt en Forudtilværelse lige saavel som vore Legemers Bestanddele, — at begge ere evige, og at ikke en eneste Partikel af nogen af dem nogensinde er bleven til af Intet, — at Skabelse betegner Organisationen af de Elementer, som forhen existerede, og ikke disses Frembringelse af Intet? Hiint er en bibelsk Sandhed, dette blot en tom Gisning, en taabelig, ufornuftig og urimelig Paastand

af Mennesker, som troede paa en immateriel Gud, „uden Legeme og Dele,“ hvilket er det Samme som ingen Gud. Naar ville dog Menneskene sønderbryde Traditionens Lænker og komme til sund Sands! Naar ville de ophøre at troe paa saadanne Urimeligheder og tage deres Tilflugt til Guds Ord.

Menneskene ere ikke alene uvidende om deres Forudtilværelse, men have tillige et temmelig ufuldkomment Begreb om deres tilkommende Tilstand. Det er vel sandt, at den christne Verden troer paa en tilkommende Tilværelse, men man har søgt at gjøre en saadan Tilstand saa skyggeagtig, saa ulig Alt, hvad der hører til en virkelig Tilværelse, som det vel var muligt af forestille sig. Saadannes Himmel er en aandelig, immateriel Verden „udenfor Tid og Rum“ og har Intet at gjøre med Tiden eller Rummet, har ingen Dele, er intet Hele og har Intet tilfælles med Materien. Deres tilkommende Tilværelse er saaledes immateriel, formløs, ulegemlig, og indtager ikke noget Rum, har Intet at gjøre med nogen Vedvaren, er blottet for alle de Egenskaber, som ere fælles for Materien, og er lig deres indbildte Gud uden „Dele og Lidenskaber.“ Saadan er deres egen Beskrivelse om deres indbildte Himmel, saadan deres Tro, som de offentlig bekjende, med Hensyn til deres tilkommende Tilværelse. Djævelen kunde ikke muligviis have opfundet Noget, der vilde have været mere gudsfornegtende end dette. De værste Former af de hedenske Afguder kan med Hensyn til Urimelighed ikke maale sig med Sekterernes Gud, og en hedensk Himmel er et Pallads i Sammenligning med de Christnes Himmel udenfor Tid og Rum; omendskjøndt de hedenske Begreber om en tilkommende Tilværelse vare falske, ere de dog sammenligningsviis bedre end Troen paa en immateriel Tilstand, hvilken med andre Ord ikke vil være Andet end en fuldkommen Tilintetgjørelse.

Det er i Sandhed en stor Trøst at vide, hvorfra vi kom, og at have en rigtig Kundskab om den Tilstand, vi gaae imøde. Denne interessante og høist vigtige Kundskab kan kun erholdes formedelst Aabenbaring. Gud har aabenbaret saa Meget i saa Henseende, at man høiligen burde fryde sig derover. Der gives imidlertid ikke noget Folk paa Jorden, som har saa stor Aarsag til at glæde sig som de Hellige; til dem har Gud talet og tydelig aabenbaret Meget baade med Hensyn til det Forbigangne og Tilkommende, og derfor vide de, hvad Slags Tilværelse de skulle tale om, hvilke Velsignelser de kunne haabe, og hvor de skulle modtage deres evige Arv.

En, som i Sandhed er en virkelig Hellig, skuer ikke fremad efter et immaterielt Opholdssted efter Døden, men han forventer en Himmel med Marker, Huse, Stæder, Plantevæxt, Floder og Dyr, — med Throner, Templer, Paladser, Konger, Fyrster, Præster og Engle, — med Føde, Klæder, musikalske Instrumenter osv., hvoraf Alt vil være materielt. De Helliges Himmel er en gjenløst, herliggjort, celestial og materiel Skabelse, beboet af virkelige Væsener baade af Mand- og Qvindekjøn, inddeelte i Familier og ibefattende alle Slægtskabs Forhold, saasom Mand og Hustru, Forældre og Børn, medens Sorg, Skrig, Smerte og Død ikke ville være kjendt mere, eller for at tale endnu mere bestemt, denne Jord vil, efterat den er bleven herliggjort, blive de Helliges evige Himmel. Om de forvente at leve som virkelige Væsener med Legemer, Dele og hellige Sindsbevægelser, — om de som saadanne forvente at kunne bevæge sig, at spise, drikke, samtale, bede, synge, spille paa musikalske Instrumenter, deeltage i uskyldige, selskabelige Fornøielser

og at besøge Nabostæder og Naboverdener, ere virkelige materielle Væsener og organiserede Elementer med alle deres naturlige Egenskaber det Eneste, de kunne forvente som deres Omgivelser. Om de troe paa Faderen, forvente de engang at møde en forherliget, udødelig, aandelig og virkelig Personlighed; om de troe paa Guds Søn, forvente de at møde et aandeligt Væsen med et materielt Legeme med Kjød og Been — ham nemlig, der er Faderens udtrykte Billede; om de nyde den Hellig-Aands Samfund, forvente de at faae ham at see som et herligt, aandeligt, personligt Væsen, et materielt Legeme af Aand; om de haabe at forenes med Menneskers og Engles Aander, forvente de at finde dem materielle.

Virkelighed er med udslettelige Træk præget paa selve Himlenes Himmel og paa alle de evige Skabelser; den er den sande Betingelse for al Tilværelse, medens en immateriel Masse ikke kan existere hverken i Himmelen, paa Jorden eller i Helvede, og kan endog ikke engang tænkes eller begribes som noget Virkeligt. En saadan Tanke har alene kunnet opstaae i forvirrede Hjerner hos Mænd, der have ladet sig omtumle af en vild Phantasi.

Vi smile ad de Urimeligheder, der ere blevne optagne i den hedenske Gudelære, og beklage de stakkels svage Sjæle, der kunde lade sig bedrage af en saadan Overtro, og dog kan hele den christne Verden ikke fra den hedenske Mythologi opvise et eneste Exempel paa en saa aabenbar Urimelighed som de Christnes Tro paa en immateriel Gud i tre Personer og „uden Legeme, Dele og Lidenskaber." Hvorledes nu en af disse ulegemlige Personer kunde blive korsfæstet, er Noget, der hører til Sekterernes ubegribelige Hemmeligheder. Hvorledes en af disse Personer „uden Legeme og Dele" kunde doe og begraves, eller hvorledes han kunde opstaae af Graven og derpaa opfare til Himmelen, er et andet høist forbausende Mysterium i Sekterernes Theologi.

Saadanne ere de Urimeligheder, som næsten to hundrede Millioner menneskelige Væsener, der kalde sig Christne, troe paa. Da de have saadant væmmeligt Nonsens i deres Troesbekjendelse, kan man vanskelig overtale sig til at troe, at det er muligt, at de kunne være oprigtige. Skulle vi imidlertid dømme efter de Bestræbelser, som Mange gjøre sig for at forsvare disse Misfostre, er det indlysende, at Nogle af dem i den Grad have fordybet sig i dette Afguderi, at de virkelig troe paa ovenanførte Urimeligheder. Det er en Skam og Skjændsel for Mennesket at tænke, at nogen af vor Slægt skulde være sunken saa dybt ned under de hedenske Fabler, at han vilde gjøre sig saa yderst latterlig og i den Grad vise, at han er blottet for ethvert Glimt af almindelig sund Menneskeforstand.

Det har maattet være et Under for Nogle, at ikke Hedningerne have udsendt deres Missionærer iblandt Christenhedens Nationer for at omvende dem. Men det er indlysende, at det frygtelig væmmelige Maleri af Nutidens christne Troesbekjendelser vilde have afskrækket selv de ivrigste iblandt dem fra at forsøge paa et saa haabløst Foretagende. Der gives maaskee Ingen, som vilde have Mod og Sjælsstyrke nok til at binde an med et saa frygteligt Uhyre, medmindre de ligesom de Sidste-Dages Helliges Missionærer vare udrustede med guddommelig Myndighed fra Himmelen. Det kan imidlertid ikke ventes, at selv en Engel fra Lysets Egne skulde kunne opvække dem, der i saa lang Tid have været indhyllede i et saa tykt Mørke, og hvis Traditioner saa længe ere blevne nærede ved Tilbedelsen af et Væsen „uden Legeme og Dele."

Men lad imidlertid de Hellige med Taalmodighed bære over med denne sunkne Slægts Uvidenhed; lad dem være fulde af Medlidenhed mod de bedragne Masser; lad dem ved Fornuftgrunde og formedelst Guds Ord, Kjærlighed og Overbærenhed om muligt søge at bringe dem paa den rette Vei, eller i det Mindste, hvis de ikke formaae at løfte dem op af det dybe Dynd, i hvilket de ere nedsunkne, de dog trofast maatte opfylde deres Pligter mod dem som Hellige, paadet Følgerne af deres falske Religionssystemer maae komme paa deres egne og ikke paa Rigets Børns Hoveder. Lærer dem, at paa hiin store Dommens Dag ville de til deres Bedrøvelse komme til at erfare, at, medmindre de omvende sig, vil den evige Retfærdighed blive udøvet af en Gud, som har Sindsbevægelser, og hvis Vrede vil afspeile sig i hans Aasyn og brænde indtil det nederste Helvede over alle Uretfærdige og Ugudelige. Lærer dem, at han, som sidder paa Thronen, ikke er et ubegribeligt Intet „uden Legeme og Dele," men et herligt og virkeligt Væsen, en mægtig Herre, en viis Lovgiver og en stor Dommer. Lærer dem, at Tilstanden hiinsides Graven ikke er en immateriel, drømmende, skyggeagtig Tilværelse, men en haandgribelig, substantiel, materiel Virkelighed, en Himmel, som har Grundvolde, en Verden, der aldrig vil faae nogen Ende.

Halvaars-Conference for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige,

begyndende i Store Saltsøstad den 6te Octbr. 1866.

Fra („Deseret News.")

Conferencen forsamledes i Bowery i Store Saltsøstad Løverdag Morgen den 6te October 1866. Præsident Brigham Young præsiderede.

Paa Forhøiningen var det øverste Præsidentskab, nemlig Brigham Young, Heber C. Kimball og Daniel H. Wells.

Af de tolv Apostler: Orson Hyde, John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith, Amasa A. Lyman, Ezra T. Benson, Lorenzo Snow, Erastus Snow og George Q. Cannon.

Patriark: John Smith.

Af det øverste Præsidentskab over de Halvfjerds: Joseph Young, Levi W. Hancock, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge og John Van Cott.

Af Præsidentskabet for Overpræsternes Qvorum: John Young, Edwin D. Woolley og Samuel W. Richards.

Stavens Præsidentskab: Daniel Spencer og George B. Wallace.

Af de præsiderende Biskopper: Edward Hunter, Leonard W. Hardy og Jesse C. Little.

Peter Maugham, præsiderende Biskop i Cache County, Lorin Farr, Præsident — og C. W. West, præsiderende Biskop i Weber County.

Hurtigskrivere: George D. Watt og Edward L. Sloan — og et stort Antal andre Eldster og Biskopper fra forskjellige Steder i Territoriet.

Conferencen kaldtes til Orden af

Præsident Brigham Young. Derpaa sang Tabernaklets Chor: „Morgenen frembryder.“ Bøn af Ældste Orson Hyde. Sang af Tabernaklets Chor: „Gaaer ud, I Herlighedens Sendebud.“

Præsident B. Young sagde, at hans Ønsker og Bønner vare, at Israels Ældste og alle de Hellige maatte stedse have saa meget af Guds Aand, at de aldrig vilde lade sig bedrage, og han spurgte, om det ikke vilde være godt for de Ældste, naar de talte, at bære Vidnesbyrd om Herrens Værk. Han bar Vidnesbyrd om dets Fremvæxt og de Helliges Fremadskriden i det evige Livs Grundsætninger, samt spurgte: Om der var Nogen, der ikke havde voxet i Troen og modtaget Aabenbaringer fra Gud, hvem der da havde hindret dem deri eller lært dem Noget, som forhindrede dem i at annamme nogensomhelst Velsignelse, de kunde ønske sig i Retfærdighed?

Præsident H. C. Kimball bar Vidnesbyrd om Oprettelsen af Guds Rige og anførte Jesu Ord: „Guds Rige er inden i Eder,“ og idet han paaviste, at de, der havde viist Lydighed mod Sandheden og have Herrens Aand samt Rigets Grundsætninger i deres Hjerter, ere Modtagerne af de Velsignelser, som indbefattes i de anførte Ord. Ligeledes bar han Vidnesbyrd om, at de Hellige som et Folk betragtet havde voxet i Retfærdighed, Tro og gode Gjerninger.

Præsident D. H. Wells talte om Herrens Forjættelse til sine Ældste og sagde, at dersom de vare villige til at gaae ud uden Pung og Taske for at prædike Evangeliet for Nationerne, skulde de faae Føde og Klæder og Alt, hvad de behøvede; Enhver, som havde gaaet ud i Tro, havde seet Opfyldelsen af denne Forjættelse. Han talte ligeledes om det Løfte, som de Ældste gjøre, at de, der ville adlyde Evangeliet, skulle faae et Vidnesbyrd om dets Sandhed — et Løfte, som ingen Bedrager kunde gjøre med den fjerneste Udsigt til at see det opfyldt. Ikke destomindre er dets Sandhed bleven beviist af Tusinder, som idag kunne bære Vidnesbyrd derom. Han opmuntrede de Hellige til Flid og Trofasthed i Opfyldelsen af deres Pligter, og henviste til de rige Velsignelser, vi nyde baade af Himmelen og Jorden, saa at vi nu have det Privilegium at have nok at gjøre med at tage Vare paa det Korn, som Jorden i dette Aar har frembaaret i saa stor Overflødighed — foruden enhver anden Velsignelse, vi nyde, timelig som aandelig. Han formanede de Hellige til at være flittige til at bede og ydmyge for Herren, paadet de kunde blive bevarede fra det Onde.

Sang af Choret, og Bøn af Ældste Geo. Q. Cannon.

Kl. 2. Eftermiddag.

Sang af Choret fra Ogden og Bøn af Ældste John Taylor. En Sang, der af Ældste H. W. Naisbett var forfattet for denne Leilighed, blev affungen af Ældste George Teasdale, og Chorene udførte af Tabernaklets Sangere.

Ældste Orson Hyde talte paa samme belærende Maade til Forsamlingen og anførte Jesu Ord til Nephiterne: „Da skal Faderens Værk begynde iblandt Nationerne“ osv., og paaviste ved oplysende Exempler, at Herren havde paabegyndt sin Gjerning for at fuldbyrde sine Hensigter iblandt Menneskene, og sagde, at de hurtigt modnes til Ødelæggelse, hvis de ikke ville annamme Sandheden, medens Guds Hellige gaae utallige Velsignelser imøde, saafremt de forblive trofaste. Han aflagde et kraftigt Vidnesbyrd om, at Joseph Smith var en Guds Prophet, og Præsident B. Young den Mand, som er bleven beskikket og antagen af Herren til

at bestyre hans Kirke efter Propheten Josephs Død.

Sang af Choret fra Logan.

Ældste John Taylor talte om Organisationen af Jesu Christi Kirke, og paaviste, at Nutidens christne Kirkesamfund vare ifølge Bibelen forkeerte baade med Hensyn til Lære og Organisation, uagtet man paastaaer, at de alle ere baserede paa denne Bog som en Aabenbaring fra Gud. Han hentydede til sit tidligere Studium af den Hellige Skrift, hvorved han blev overbeviist om, at Christi Kirke, saaledes som den var organiseret i Jesu og Apostlernes Dage, havde Apostler, Propheter, Evangelister, Hyrder, Lærere, Gaver og Velsignelser, hvilke skulde vedblive, saalænge Gud anerkjendte den som sin. Disse Velsignelser kunde han ikke finde i Verdens Kirkesamfund, men siden den Tid han formedelst Guds Hjælp fandt dem, saaledes som de vare blevne bragte for Lyset ved Joseph Smith, havde han forkyndt det glædelige Budskab. Herren havde saavel for ham som for Tusinder andre bekræftet Sandheden af de Ord, som udtaltes af hans Tjenere. Han sagde, at Evangeliets Prædiken, Præstedømmets Myndighed og de kraftige Vidnesbyrd om Sandheden, som vare blevne aflagte iblandt Nationerne, havde samlet Alle, der vare komne sammen for at holde Guds Befalinger.

Idet han talte om Vidnesbyrd, sagde han: „Gud har talet, Himlene ere blevne aabnede, og hvem iblandt de Hellige veed det ikke? Han har talet fra Himmelen; han er vor Gud, vi ere hans Folk, og vi vide det, og ingen Magt kan standse hans Værks Fremadskriden."

Sang af Choret fra Ogden, og Bøn af Biskop P. H. Young.

Søndag den 7de, Kl. 10 Formiddag.

Det store Bowery var overfyldt af en deeltagende og opmærksom Forsamling, medens store Flokke vare nødte til at gaae bort, da de ikke kunde komme saa nær, at de kunde høre Taleren.

Sang af Tabernaklets Chor, og Bøn af Ældste Lorenzo Snow. Derpaa sang Choret fra Logan: „Sødt er dit Værk."

Ældste Wilford Woodruff stod frem og bar Vidnesbyrd om Sandheden paa en meget interessant Maade. Han fortalte, hvorledes Herren havde virket paa ham, medens han endnu var et ungt Menneske og inden han havde hørt Evangeliet, for derved at berede ham til at annamme det. Ligeledes fortalte han, hvorledes Gud havde virket paa Præsident Young og mange Andre af de Ældste netop i den samme Hensigt. Derhos talte han ogsaa om Modstanderens Bestræbelser for at ødelægge disse ædle Aander, som havde annammet Sandheden i Kirkens tidligere Dage, og om de onde Aander, hvilke til forskjellige Tider kom til dem i store Skarer i det samme Øiemed. Han sagde, at han saaledes var bleven anfalden i London, medens han var i Selskab med Ældste George A. Smith, men da viste tre Engle sig for ham og befriede ham fra de onde Aanders Magt og Nærværelse. Dette, sagde han, havde han aldrig fortalt offentligt før, men den Aand, der ledsagede dette Vidnesbyrd, var et tilstrækkeligt Beviis for den store Forsamling, som for første Gang hørte det, angaaende Sandheden deraf. I sine Bemærkninger fortalte han mange interessante Begivenheder som Beviser paa Herrens beskyttende Varetægt over sine Tjenere.

Ældste F. D. McAllister sang: „Jeg lever for dem, som mig elske."

Ældste Erastus Snow fremtraadte derpaa og sagde, at Evangeliet bragtes ham i Staten Vermont, medens han endnu

var en Dreng, og han talte om, hvorledes Guds Kraft hvilede over ham og beseglede Sandheden af det Vidnesbyrd paa hans Hjerte, som bragtes ham af Ældste Orson Pratt, der var den Første, som prædikede Evangeliet for ham. Fra den Tid af og indtil nu havde han været beskjæftiget med at prædike Sandheden for denne og andre Nationer, idet han opsøgte de Oprigtige af Hjertet. Han fortalte en Deel af sin egen Historie, forsaavidt den stod i Forbindelse med Kirkens, og talte om de Forfølgelser, han i Forening med sine Brødre havde udholdt for Evangeliets Skyld. Endvidere sagde han, at det var Gud og ikke Menneskets Magt, som altid havde opholdt hans Tjenere og ledet Alt til det Bedste for sit Værks Fremme. Idet han var Vidnesbyrd om Guds Værk, henpegede han til Evangeliets Virkninger paa dem, som annamme det, ligesom han hentydede til Fremkomsten af Mormons Bog, til Tydeligheden af de Lærdomme, som indeholdes deri og til de Velsignelser, de have annammet, hvilke have modtaget den som en Aabenbaring fra Gud.

Sang af Ogdens Chor, og Bøn af Ældste George D. Watt.

Eftermiddag Kl. 2.

Forsamlingen var om muligt endnu større end om Formiddagen.

Sang af Tabernaklets Chor, Bøn af Ældste W. W. Phelps og Sang af Choret fra Ogden, Sakramentet administreredes af Biskop Hunter og assisterende Brødre.

Præsident B. Young talte om den Overeensstemmelse i Følelser, som hersker hos Alle, der annamme Evangeliet, og om deres Attraa efter at forkynde dets Sandheder for alle Menneskenes Børn. Menneskeslægten kan aldrig lære at kjende Gud paa nogen anden Maade end den, han selv har bestemt. Han talte om den Tid, da han først hørte Evangeliet, og om hvor nøie den Saliggjørelsens Plan, som forelagdes ham af ulærde Mænd, stemmede overeens med det nye Testamente. Ligeledes talte han om den store Overflødighed af Vidnesbyrd, som ledsage Guds Værk i vor Tid og selv i Kirkens tidligere Dage ledsagede samme. De Religionssystemer, som forkyndes iblandt Menneskene, lære dem ikke, hvorledes de skulle skride fremad i Guds Kundskab, ei heller have de Magt dertil. Evangeliet er den eneste sande Philosophi i Himmelen og paa Jorden, og naar det er blevet prædiket for alle Nationer som et Vidnesbyrd, da kommer Enden for de Ugudeliges Herredømme.

Han talte om de Helliges Nedsættelse i dette Land, de Vanskeligheder, de stødte paa, og hvilke de maatte bekjæmpe, — om den Venlighed, hvormed de Fremmede, der i Begyndelsen af Landets Bebyggelse droge igjennem samme, bleve behandlede, og om den fuldkomne Sikkerhed med Hensyn til Liv og Dyd og den Frihed for Overfald og Fornærmelser, som dengang udmærkede denne Stad og ethvert Settlement i Territoriet. Man søgte nu at indføre „Civilisationen" i dette Samfund og prøvede paa at faae omdannet samme, idet man bestræbte sig for at tilintetgjøre Fred, Dyd, Orden, Ædruelighed og Alt, hvad der er godt. Han spurgte de Tilstedeværende — baade Hellige og Ikke-Hellige, men som dog ere venligsindede mod dette Folk — om de vilde tillade Spille- og Drikkehuse og lignende Steder, som ledede til og fremavlede alskens Laster. (Den tilstedeværrnde store Forsamling gav ved opløftede Hænder tilkjende, at man ikke vilde tillade, at der existerede Spillehuse, Drikkekipper eller

berygtede Huse iblandt sig. Om Nogen havde Noget imod dette Votum, blev han opfordret til at vise det, men ikke en eneste Haand oploftedes). Præsidenten fortsatte derpaa og paaviste de Onder, som vare de uudeblivelige Følger af Spil, Drukkenskab og lignende Laster. Der er kun meget Faa af dem, der leve iblandt dette Folk, hvilke, om de end have andre Anskuelser end de Hellige, gjøre sig skyldige i disse Laster, opmuntre dem, eller søge at understøtte dem, som have Noget dermed at gjøre, hvorimod enhver god Borger vil, uanseet hans Troesbekjendelse, bidrage Sit til deres Undertrykkelse, paa det Samfundets Fred og god Orden maatte fremmes.

Han hentydede til Propheten Joseph Smiths Familie og til den Kjærlighed, som Kirkens Autoriteter og de Hellige stedse havde næret til samme, og han fortalte nogle Træk af Josephs Historie, hvilket noksom beviste, hvorlangt hans nærmeste Paarorende vare afvegne fra den rette Vei, og det Samme vilde blive Tilfældet med Enhver, der vilde efterfølge dem, saalænge de fremture paa deres nuværende Bane.

Derpaa sagde han, at han vilde fortsætte Conferencen, indtil han ansaae det for rigtigt at slutte den.

En Lovsang blev afsungen af Tabernaklets Chor. Derefter talte Præsident Kimball i nogle Minuter og bekræftede Præsident Youngs Bemærkninger med Hensyn til Propheten Josephs Familie, hvorpaa han sluttede Forsamlingen med Bøn.

Aften Kl. 6½.

En Forsamling for Præstedømmet blev afholdt i Tabernaklet, som var ganske opfyldt. Taler bleve holdte af Biskop Hunter, Ældste John Taylor og George Q. Cannon, der belærte Brødrene angaaende flere Punkter vedkommende deres Pligter.

Mandag den 8de, Formiddag Kl. 10.

Sang af Tabernaklets Chor, og Bøn af Ældste Joseph F. Smith. Derpaa blev en Sang afsungen af Choret fra Ogden.

Ældste George A. Smith talte til Forsamlingen og fortalte flere Træk fra de sidste Dage af Propheten Josephs Liv, og skildrede de Gjenvordigheder, han maatte gjennemgaae, hvilke bragtes over ham deels formedelst falske Brødre og deels formedelst andre Aarsager. Han talte om den Aabenbaring, Joseph fik angaaende Polygami, og om den sidste Samtale, han havde havt med Propheten angaaende dette Punkt, og hvori denne havde skildret den Salighed, Herlighed og Ophøielse, som derved vilde opnaaes. Ligeledes hentydede han til mange andre interessante Punkter og Begivenheder.

Derefter fremstod Præsident Young. Han fortalte flere Begivenheder og Kjendsgjerninger af Propheten Josephs Historie med Hensyn til den Myndighed, som var bleven anbetroet de tolv Apostler til at opbygge Riget, og sagde, at i denne Hensigt vare alle Nøglerne og Magten blevne overgivne til dem.

Ældste George A. Smith gjorde endnu nogle faa Bemærkninger, og stadfæstede Rigtigheden af det, Præsident B. Young havde sagt.

Sang af Choret fra Logan, og Bøn af Præsident D. H. Wells.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Decbr.

Conference-Forsamlingerne i Store Saltsøstad.

(Fra „Deseret News.“)

De Forsamlinger, som ere blevne afholdte i dette Aars Halvaars-Conference, have været særdeles talrigt besøgte, medens Guds Aand har været rigelig udgydt baade over Talere og Tilhørere. Ved nogle af disse Forsamlinger var „Bowery“ overfyldt med Mennesker længe før den bestemte Begyndelsestid, og enhver Tomme Jord, der var saa nær, at man derfra kunde høre, hvad der blev talt, var optagen, medens Hundreder Omkringstaaende ikke kunde komme saa nær, at de kunde høre Talerne.

Den Eenstemmighed, som gjorde sig gjældende i de store Forsamlinger, kan ikke nogetsteds finde sin Lige udenfor dette Territorium i nogetsomhelst Samfund, det være sig i religiøs eller politisk Henseende. Det er denne Enighed, som Sandhedens Fjender ikke kunne forstaae eller gjøre sig Rede for, og da de dømme efter deres egne onde Hensigter og Attraaer, frygte de for, at den kan blive anvendt til lignende Øiemed som dem, de selv vilde benytte den til, hvis den ogsaa kunde komme til at blive herskende iblandt Saadanne, som ere villige til at arbeide med og for dem i Udførelsen af deres vanhellige Planer. Dersom de imidlertid ikke, saaledes som de gjøre, lode sig forblinde formedelst deres Gjenstridighed og Ugudelighed, kunde det aldrig slaae feil, at de jo maatte see den praktiske Udvikling og Virkeliggjørelsen af den Enighed, som Frelseren erklærede skulde herske iblandt dem, der annammede og levede efter Evangeliet, idet han sagde: „Dersom I ikke ere Eet, ere I ikke Mine.“ En tiltagende Kundskab om Sandheden og den Hellig-Aands Virkninger paa deres Hjerter, som annamme den, kunne alene frembringe en saadan Enighed, og den Eenstemmighed, de forsamlede Tusinder af Sidste-Dages Hellige lægge for Dagen, er det herligste og kraftigste Vidnesbyrd, som nogensinde kan blive aflagt for Verden, om at de ere besjælede af denne Aand og at Evangeliets Sandheder iagttages og holdes af dem. Det er en Lektie, hvoraf de Vise og Tænkende iblandt Menneskeslægten kunne lære Meget. Det viser os, at Guds Værk voxer og strider fremad, samt at den Dag, da Fred og Velvillighed skulle blive herskende paa Jorden, nærmer sig, og da „ethvert Menneske overalt skal finde en Broder og en Ven.“

Jesus sagde ved en vis Leilighed: „Derpaa skulle Alle kjende, at I ere mine Disciple, dersom I have indbyrdes Kjærlighed.“

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 76.)

Jeg tilbragte endnu et Par Dage med at gjøre Forberedelser, og da havde Catherwood Nok at gjøre i mindst en Maaneds Tid. Da vi satte afsted for at besøge Ruinerne, troede vi ikke, at vi kunde have Noget at gjøre der mere end en to eller tre Dage, og jeg antog, at jeg ikke godt kunde forblive der længere. Jeg frygtede for, at der vilde opstaae en fortvivlet Kamp for at komme i Besiddelse af Regjeringsmagten, og da jeg var bange for, at jeg imellem Ruinerne skulde tabe min politiske Indflydelse, ansaae jeg det for rettest at deeltage i Valgkampen. Et Raad, i hvilket baade Catherwood og jeg vare tilstede, blev afholdt ved Foden af et Mindesmærke, og siden fortsatte vi det i Don Miguels Hytte. Sagen blev drøftet fra alle Sider. Ophidselsen i Landsbyen havde fuldkommen lagt sig, og man lod os ganske uforstyrrede. Catherwood havde Bruno og Francisco, Don Miguel, hans Hustru og Bartolo under sit Herredømme. Det var haardt at skilles ad, men vi enedes om, at jeg skulde begive mig til Guatimala, medens Catherwood skulde blive tilbage for at fuldende sine Tegninger. Han blev ogsaa tilbage, men efter at have gjennemgaaet mange Gjenvordigheder, nødtes han til at forlade Stedet paa Grund af Sygdom. Han vendte siden tilbage igjen og fuldførte sine Tegninger, og nu ville vi give nogle Omrids af det Hele.

I kort Afstand fra Templet og indenfor de terrassedannede Mure, der sandsynligviis engang havde staaet i Forbindelse med Hovedbygningen, træffer man paa „Afguderne,“ der paa en saa eiendommelig Maade udmærke Ruinerne i Copan. Uagtet de vare saa nær, kunde man dog paa Grund af Skovens Tæthed ikke see den ene fra den anden. For at forvisse os om deres indbyrdes Stilling, lode vi hugge en Aabning gjennem Skoven, hvorfra vi kunde bestemme Beliggenheden og den indbyrdes Afstand, og jeg anfører dem her i den Orden, de staae. Den Første støder man paa tilvenstre for Fodstien. Denne Statue er falden ned, og Ansigtet er ødelagt. Den er tolv Fod høi, og tre Fod og tre Tommer paa den ene Side og fire Fod paa den anden.

I en Afstand af 200 Fod staaer der en anden Statue, hvilken er elleve Fod og otte Tommer høi samt tre Fod og fire Tommer paa hver Side. Den vender mod Øst og staaer paa et Fodstykke, der er sex Fod i Fiirkant, medens det Hele hviler paa en rundagtig Grundvold af Steen, sexten Fod i Diameter. Foran den er der i en Afstand af otte Fod og ti Tommer et Alter, som tildeels er begravet. Det naaer tre Fod og tre Tommer over Jorden, er syv Fod i Fiirkant og staaer noget paaskraa over for „Afguden.“ Ziraterne paa den bestaae af halv ophøiet Arbeide med dristige Tegninger, og den har holdt sig godt.

Der ere Indgraveringer baade paa For- og Bagsiden. At slutte fra den totale Mangel paa Skjæg og fra Klædedragten, synes det at have været en Qvindeskikkelse, medens Ansigtet viser nogle særegne Træk, der lader formode, at det skal være et Portræt.

Indgraveringerne paa Bagsiden ere ganske forskjellige fra dem paa Forsiden.

Hovedet er i Midten og omgivet af kunstigt sammenføiede Smykker. Ansigtet er beskadiget, men Omridsene ere smukt formede; ved Foden er der anbragt smaa Tavler med Hieroglypher. Ved Siden er der et Alter, som danner fire store Hoveder, hvilke ere underligt grupperede, saa at man ikke let kan finde Rede deri. Det kunde ikke blive anbragt paa sit rette Sted uden at skjule de nedre Dele af „Afguden." Da Catherwood aftegnede Forsiden, stod han altid mellem Alteret og denne Mindestøtte.

Lidt bagved dette Oldtidsminde træffer man paa et af de skjønneste Mindesmærker i Copan, og med Hensyn til Arbeidets Udførelse kan det sammenlignes med det smukkeste Billedhuggerarbeide i Ægypten. Det vilde tilvisse være umuligt selv med Nutidens bedste Redskaber at drive det til en større Fuldkommenhed i at udhugge Steen. Det staaer ved Foden af en Muur, der hæver sig trinviis, alene med Hovedet og en Deel af Brystet over Jorden. Det Øvrige er begravet, men er sandsynligviis ligesaa fuldkomment som den Deel, der er synlig. Da vi først opdagede denne Statue, var den begraven lige til Øinene. Idet vi bragtes til at studse ved Billedhuggerarbeidets Skjønhed og ved at betragte den sørgelige og beklagelsesværdige Stilling, hvori den befandt sig, begyndte vi at grave omkring den. Da Jorden var jævn lige indtil dette Mindesmærke, iværksatte vi Udgravningen ved at løsne Jorden med Macheterne og derpaa kaste den bort med Hænderne. Eftersom vi skrede fremad med vort Forehavende, dannede Jorden en Vold rundt omkring, hvilket vanskeliggjorde Arbeidet. Indianerne brugte deres Macheter saa skjødesløst, at vi vare bange for at lade dem arbeide tætved Stenen, hvorfor vi begyndte at kravle med Hænderne. Det var imidlertid umuligt at fortsætte dermed; Jorden var holdt sammen formedelst Rødder, som snoede sig om og fastholdt Monumentet. Det var nødvendigt, at Jorden skaffedes aldeles bort rundt omkring Stenen i en Afstand af ti Fod, men da vi ikke havde passende Redskaber dertil og desuden frygtede for, at Billedhuggerarbeidet skulde beskadiges, foretrak vi at lade det være, indtil vi enten selv engang i Fremtiden kunde udgrave den, eller det kunde blive gjort af Andre, som maatte komme til at besøge Stedet. Hvo disse end maatte være, troer jeg næsten, at jeg vilde misunde dem den Fornøielse at gjøre det.

I en Afstand af halvtredsindstyve Fod længere mod Syd er en Mængde nedfaldne Billeder ved et Alter, og i halvfemsindstyve Fods Afstand staaer der en Statue med Ansigtet mod Øst; den er tolv Fod høi og tre Fod i Fiirkant samt staaer paa et aflangt Fodstykke, der er syv Fod fortil og sex Fod og to Tommer paa Siderne. Foran den i otte Fod og tre Tommers Afstand er et Alter, sem Fod og otte Tommer langt, tre Fod og otte Tommer bredt samt fire Fod høit.

Ansigtet paa denne Statue viser tydelig, at den skal forestille en Mandsperson. Skjægget har et underligt Udseende og er sammenbundet med Knebelsbarterne og Haaret. Ørene ere store, men unaturlige; Udtrykket er majestætisk, Munden tildeels aaben, og Øiestenene synes ligesom at ville flyve ud af Øinehulen; Hensigten med Billedet synes at have været at indgyde Skræk. Fødderne ere prydede med Sandaler, sandsynligviis forfærdigede af Huder af et eller andet vildt Dyr efter Datidens Skik og Brug.

Bagsiden af en anden Mindestøtte stikker mærkeligt af mod det skrækkelige Billede paa Forsiden. Den har intet Sælsomt ved sig eller Noget, som kunde udledes fra Indianernes raae Begreber,

men er mærkværdig paa Grund af dens overordentlige Ynde og Skjønhed. Paa vore daglige Spadsereture standsede vi ofte for at see paa den, og jo mere vi betragtede den, jo skjønnere forekom den os. Andre syntes derimod bestemte til at indgyde Skræk, og med deres Altere foran sig bragte de os undertiden til at tænke paa et forblindet, bigot og overtroisk Folk, der maaskee bragte deres Afguder Menneskeoffre.

(Fortsættes).

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli 1840. (Fortsat fra Side 78.)

Jeg haaber imidlertid at kunne flytte til Commerce og agter at komme ind i Menigheden til næste Foraar. Jeg troer, jeg vilde komme til at føle mig langt lykkeligere iblandt Eder. Jeg har Meget at meddele Eder, men jeg skulde helst ønske at gjøre det mundligt, og foreslaaer derfor, at vi mødes i Springfield første Mandag i December førstkommende, da jeg paa den Tid vil komme til at blive der i Forrrtningsanliggender vedkommende de Forenede Stater.

Hvis jeg flytter til Commerce, tænker jeg at drive min Forretning der, og i det Øiemed har jeg indlagt et Stykke fra „Louisville Journal,“ for at I skulle kunne danne Eder et Begreb om min Forretningsdygtighed.

Den første i denne Maaned blev jeg beskikket til Staten Illinois' General-Qvarteermester, hvilket Embede jeg tænker at beholde i nogle Aar.

Jeg haaber, I befinde Eder fuldkommen vel. I Hast. Skriv til mig strax.

Eders ærbødige
J. C. Bennet.

Til
dHrr. Smith og Rigdon.

Mandagen den 27de.

General-Qvarteermesterens
Contoir, Fairfield i Illinois,
d. 27. Juli 1840.

Til Deres Velærværdigheder Sidney Rigdon og Joseph Smith, jun.

Mine ærede Venner! For nogle Dage siden skrev jeg til Eder fra dette Sted, men min stærke Attraa efter at være hos Eder og Eders Folk tilskynder mig nu at skrive igjen, og jeg haaber, at det ikke vil blive anseet for Paatrængenhed af saadanne Venner som Eder, hvilke jeg altid har elsket saa høit.

Ved den sidste Sammenkomst, som de Forenede Staters Distrikts- og Kreds-Ret havde i Springfield i forrige Maaned, havde jeg den Ære at være Medlem af de Forenede Staters Storjury for Illinois' Distrikt, og jeg havde haabet at træffe Eder der, men blev skuffet. Jeg bivaanede en af Eders Folks Forsamlinger ligeoverfor Lowrys Hotel, men jeg gav mig ikke tilkjende, da der ikke var Nogen i Forsamlingen, som jeg havde personligt Bekjendskab med.

Jeg vil efter moden Overveielse give Eder det Raad, at I bør samle hele Eders Samfund paa eet Sted. Dersom Hancock County med Commerce som Hoved-

handelsplads bliver Stedet, saa er det godt; bestemmer det saaledes og lader os arbeide i Fællesskab. I kunne i ethvert Tilfælde stole paa mig. Jeg er hos Eder i Aanden, og vil, saasnart Omstændighederne tillade det, ogsaa personlig være hos Eder, og hvis det er Eders Ønske, skal jeg komme strax. Jeg attraaer ikke Rigdom; jeg ønsker at være lykkelig og er tilfulde overbeviist om, at jeg ifølge mine nuværende Anskuelser kan glæde mig mere iblandt Eders Folk end i nogetsomhelst andet Samfund. Jeg haaber, at den Tid snart skal komme, da Eders Folk skal være mit Folk — og Eders Gud min Gud.

I vide, at jeg dengang I vare i Fare og under Forfølgelser i Missouri tilbød Eder al den Bistand, jeg kunde yde Eder, og hvis Striden ikke var bleven endt saa hurtigt, vilde jeg dengang være kommen til Eder; men takket være Gud, at han udfriede Eder fra en rasende, men feig Fjendes Hænder.

I det Tilfælde, at jeg kommer til at flytte til Commerce, tænker jeg ikke at fratræde mit Embede som Staten Illinois' General-Qvarteermester, medmindre I skulle raade mig dertil. Ligeledes tænker jeg at drive min Forretning, men paa samme Tid skal jeg bruge mine Talegaver til Bedste for Eders Folk og til Forsvar for den sande og hellige Tro. Mit Motto skal være: „Enighed, Frihed, Karakteerfasthed og Venlighed mod Andre."

Ville I være af den Godhed at give mig en omstændelig Beretning om Befolkningen i Commerce og Hancock County, om Landets og Jordbundens Beskaffenhed — samt angaaende Klimatet og Stedets Sundhed osv. Hvormange af Eders Folk boe der? Vær af den Godhed at skrive strax. „Louisville Tidende" medfølger; I ville behage at spørge efter den.

Med dyb Agtelse tillader jeg mig at undertegne mig

Eders ærbødige
John C. Bennet.

Ældste John Taylor afseilede fra Liverpool til Irland.

Nauvoo, den 28. Juli 1840.
Horace R. Hotchkiss.

Min kjære Herre! Jeg har rigtig modtaget Deres Skrivelse af forrige Maaned, hvori De opgiver Størrelsen af det Land, De vilde sælge. Som Svar herpaa maa jeg sige, at vi endnu ikke have undersøgt Landet, og derfor have vi heller ikke kunnet fatte nogen Bestemmelse desangaaende, men det er sandsynligt, at nogle af mine Venner ville tage derhen til Efteraaret, og enten vi skulle ansee det for Viisdom at nedsætte os der, eller vi skulde vælge et andet Sted, skal De blive underrettet derom saavelsom om de Foranstaltninger, vi maatte træffe.

Det gjør mig ondt at høre, at Deres Helbred er saa daarlig, men jeg haaber, at De fuldkommen vil have gjenvundet den, inden disse Linier naae Dem. Det skulde være mig særdeles kjært, hvis jeg kunde have nogen Udsigt til, at de to Vexler, som ere forfaldne til Udbetaling i næste Maaned, kunde blive udbetalte til Forfaldstid, eller om ikke før, saa dog til Efteraaret. Da vi have havt store Vanskeligheder at kjæmpe med (hvilke nødvendigviis ere forbudne med et nyt Settlement), ligesaa vel som med Fattigdom og megen Sygdom, ville vi sandsynligviis ikke blive istand til at betale første Termin, førend vi ere komne lidt paa Føde, og det glæder mig at kunne sige, at Udsigterne ere gode. Under disse Omstændigheder see vi os nødsagede til at bede Dem om Henstand, og jeg nærer ingen Tvivl om, at jo vor Begjæring vil blive opfyldt. Imidlertid skulle vi bestræbe os

for at betale enhver Fordring, og dersom vi ikke kunne gjøre det, ere uheldige Omstændigheder og ikke Mangel paa Villie Aarsagen dertil. Uagtet vort Folks forarmede Tilstand og de uheldige Omstændigheder, under hvilke vi have maattet arbeide, haaber jeg dog, at vi tilsidst ville overvinde dem og igjen komme til at nyde de Velsignelser, som flyde af Velstand, Fred og Overflødighed.

I et foregaaende Brev have vi underrettet Dem om, at vi have betalt Hr. William White de tusinde Dollars, som ere særskilt anførte i Deres Obligation. For nogle Dage siden besøgte han os her paa Stedet, og vi kom overeens om, at han skulde give os et Dokument paa ni og firsindstyve og et halvt Akres Land, imod at vi skulde give ham et Skadesløsbrev og betale ham Renter for de tusinde Dollars, som han skulde have af dem, i hvilket vi samtykkede. Jeg har derfor faaet Skjøde paa Landet og har betalt ham Renterne. Mine Grunde, hvorfor jeg har handlet saaledes, ere, at der ere Nogle, som ønske at kjøbe Lodder, forudsat de kunde faae gode Adkomstdokumenter paa samme, og deres Bevæggrunde til saaledes at kjøbe Land er den, at de derved tænke at kunne forskaffe sig Penge, idet de vilde komme i Besiddelse af Dokumenter; dersom vi blot kunde lade dem faae en Gjældsforskrivning, vilde de ikke anstrenge sig saa meget. Jeg troer, at dette vil være baade til Deres og vor Fordeel, og jeg haaber, at vi lidt efter lidt ville blive istand til at sælge nogle Lodder for kontante Penge.

Jeg haaber, at denne Overeenskomst med Hr. White vinder Deres Bifald, endskjøndt det er en Afvigelse fra Regelen for den almindelige Forretningsgang; vi handlede, som vi gjorde, paa Grund af den Fordeel, det vil være, og jeg haaber, den er gjensidig. Det Rentebeløb, der er betalt til Hr. White, udgjør efter Fradrag af de 61 Dollars og 50 Cents, som han skyldte Dem i Leie, fire og firsindstyve Dollars og fyrgetyve Cents. White fortalte os, at De var kommen overeens med ham om at betale ham saa megen Rente for Pengene, som den han kunde faae andre Steder. Som en Følge heraf gik vi ind paa at betale ti pCt. I det Haab, at den omhandlede Sag vinder Deres Bifald, forbliver jeg

Deres ærbødige og lydige Tjener
Joseph Smith, jun.

E. S. De vil erindre, at ifølge vor mundlige Aftale, skulde Renterne i det mindste ikke blive fordrede i de første fem Aar. Ikkedestomindre ville vi bestræbe os for at betale dem saa snart som muligt, og jeg haaber, at naar jeg atter faaer den Fornøielse at tale med Dem, De vil blive fuldkommen tilfreds med vor Handlemaade og vore Bestræbelser at opfylde alle vore Forpligtelser.

J. S. jun.

Fairfield i Wayne County i Illinois, d. 30. Juli 1840.

Werde Venner! Det er med Vanskelighed jeg kan give Slip paa den Lykke, jeg kunde nyde ved strax at lade mig døbe til Eders elskede Folks sande Tro. Jeg har skrevet flere Breve til Eder og sendt Eder flere Aviser til Commerce, og jeg haaber, I have rigtig modtaget dem, da de indeholde nogle Artikler, som ere magtpaaliggende.

(Fortsættes.)

Nyheder.

England. Qvægpesten i Storbritannien betragtes som fuldstændig standset. Antallet af Dyr, som ere døde fra 1ste Mai f. A. til 15de Novbr. d. A., beløber sig til 304,000.

Feniernes Sammensværgelse vedbliver at fremkalde alvorlige Bekymringer, og man frygter i desto høiere Grad for en Opstand paa Irland, jo mere det Rygte udbreder sig, at Stephens allerede befinder sig paa Øen. I Liverpool har man beslaglagt en fra Amerika ankommen Kiste, som indeholdt Vaaben, Munition og en Officeersuniform, der var rigt forziret med den irske Harpe. Paa forskjellige Steder i Irland vedblive Fængslingerne. Flere Krigsfartøier krydse omkring Øen.

Spanien. Gjæringen i Spanien tiltager; man har nylig opdaget en ny vidtforgrenet Militærsammensværgelse, og Fængslinger og Deportationer høre til Dagens Orden. Dronningens Omgivelser have gjort hende opmærksom paa den Fare, der truer Dynastiet og raadet hende til at give efter for Folkets Ønsker, men forgjæves.

Tyrkiet. Den græske Opstand paa Creta synes at blusse op igjen, og der berettes om flere Træfninger, i hvilke Cretenserne skulle have seiret.

Amerika. Der er nu ikke længer nogen Tvivl om, at det under Dynastiet Habsburg etablerede Keiserdømme Mexico har ophørt at existere. Keiserdømmet har altsaa endnu ikke bestaaet halvtredie Aar. Den 29de Mai 1864 betraadte Keiseren og Keiserinden Landet med store Forhaabninger, og nu forlader Monarken eensom sit Rige, medens hans Gemalinde er ramt af Sindsforvirring, — et alvorligt Exempel paa den menneskelige Lykkes Omskiftelser.

Den 18de October have Paraguiterne bombarderet Brasilianernes forskandsede Leir under Baron Porto Allegre. Bolivia har protesteret mod den mod Paraguay rettede Trippelalliance og sammendrager Tropper ved Grændsen af den argentinske Republik, truende med at rykke ind i denne.

Blandinger.

En egen Slags Plouge med tre Plougjern er i denne Tid bleven opfunden i Frankrig af en Mand ved Navn Jose de Casanova, der baade er en lærd Agronom, en dygtig Skribent og en duelig Billedhugger. Man mener, at denne Ploug vil gjøre en heel Revolution i Landvæsenet; den vil blive udstillet paa Verdensudstillingen i Paris næste Aar.

En ny Slags magnetisk Jern er nylig bleven opdaget. Som det synes, indeholdes der nemlig en høi Grad af Magnetisme i Jern- og Staalspaaner, især i de lange, spiralformige Spaaner, som man faaer ved at dreie Jern. Denne Magne-

tisme er vedvarende, og ifølge Greiss, der først har paaviist dette Phænomen, skal den af Dreieredskabet først berørte Ende altid vise imod Syd.

En stor Kanon. I de nordamerikanske Fristater har man i Kanonstøberiet „Fort Pitt" for kort Tid siden støbt en til Marinen bestemt Kanon af 20 Tommers Gjennemsnit. Den veier 63,000 Kilogrammer og kan fra sit Svælg udsende Projectiler, som hvert især veie 492 Kilogrammer. Efterat den var støbt, hengik der 25 Dage inden den blev afkjølet. Dette Stykke Skyts, siger „Revue maritime et coloniale," er bestemt til Taarnet paa et Pantserskib „Puritan," som nylig er blevet bygget i Havnen ved New York.

Den oversøiske Dampskibsfarts Udvikling. Det var som bekjendt ikke førend i Aaret 1819, at den første Dampbaad „Savannah" vovede sig til Farten over Oceanet; det udgik fra Amerika og brugte 26 Dage til Reisen. Efter denne Tid forløb der endnu 19 Aar, inden i 1838 „Serius" aabnede den første og regelmæssige Forbindelse mellem England og Nordamerika; den første Reise fra London til New York medtog nu kun 17 Dage eller en Trediedeel mindre end i 1819. I indeværende Aar, det 47de efterat det første Dampskib passerede Atlanterhavet, og det 28de efter Etableringen af den regelmæssige Dampskibsfart mellem de to Hemisphærer, udføres der af 15 engelske og amerikanske, 1 tydsk og 1 fransk Dampskibsselskab ikke mindre end omtrent 1,100 Reiser over Atlanterhavet om Aaret, det vil sige 21 ugentlig eller 3 daglig, og Varigheden er for Tiden bragt ned til 12 a 14 Dage for en Reise fra Hamborg til New York.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.